

Geacht bestuur van de wijkvereniging,

Ik behoor tot de oprichters van de wijkvereniging en heb er altijd een hele sterke band mee gehad! Ik stemde altijd in met hetgeen moest gebeuren. Hoewel ik nooit als bestuurslid leefde ik volop mee en deed mee aan de georganiseerde activiteiten en zette mij natuurlijk vooral in voor het groen. Het bestuur van de wijkvereniging heeft zich sinds haar oprichting altijd ingezet voor het groen in de wijk. Daarom voel ik mij op dit moment heel erg teleurgesteld in het huidige bestuur!

Ik vermoed dat de meeste bestuursleden de geschiedenis van het park en de inzet die is verricht om een mooi park te hebben niet kennen. De aanslag die de gemeente samen met de hockeyvereniging nu wil plegen komt over als een enorme overval. Ik weet dat er al iemand uit het bestuur is gestapt omdat hij zich niet kan vinden in de neutrale opstelling van het bestuur. Ik zal jullie het verhaal over de geschiedenis van het Roomburgerpark vertellen en de inzet van de buurt en de wijkvereniging daarvoor.

Sinds 1986 woon ik aan de Meijerskade en heb dat wat in het Roomburgerpark gebeurde altijd gevolgd. Omstreeks 1993, ik was lid van de Leidse Milieuraad, las ik een stuk dat er plannen waren voor woningbouw in het park. Die woningen waren daar gepland waar men nu het 4e hockeyveld wil realiseren. Die plannen konden we tegenhouden. In de allereerste wijkkrant uit 1995 is dat te lezen. Had ik dat toen niet aangekaart dan kon waarschijnlijk nu de hockeyvereniging zelfs geen claim doen op dat terrein. De hockeyvereniging moet mij misschien wel dankbaar zijn!!

Omstreeks 1996 offerde de hockeyvereniging een 4e veld op voor huizenbouw in de Hazewinkelstraat. De vereniging kreeg geld om hockeyvelden op te knappen. Tijdens die renovatie kwamen mensen van de hockey zelfs bij mij langs voor groenadvies. Uiteraard heb ik geadviseerd over die aanplant, waarom zou in niet? Lees over die episode artikelen in het Leidsch Dagblad.

Toen de huizen gereed waren en werden bewoond kwamen tijdens een jaarvergadering van de wijkvereniging klachten van bewoners van de Hazewinkelstraat over geluids- en lichtoverlast van de hockeyvereniging. Vertegenwoordigers uit die straat zijn tot de Raad van State gegaan voor hun gevecht. Helaas verloren zij maar ik vermoed dat daar nog wel degelijk mensen wonen die toen last hebben van de hockeyoverlast. Het Leidsch Dagblad heeft daarover bericht. Moge dat een waarschuwing zijn!

Een paar jaar later kwam op de jaarvergadering het snoeiwerk rond de hockeyvelden aan de orde. Er werd verschrikkelijk gesnoeid! Dat moest gebeuren omdat men op de velden last had van gevallen bladeren. Dat forse snoeiwerk gebeurt nog steeds. Het is slecht voor de biodiversiteit. In 2019 zijn zelfs enkele bomen in de groenstrook langs de Kanaalweg gekapt zonder vergunning! Als men voor 1995 over de Kanaalweg fietste en naar het park keek was geen sporter of wandelaar te zien. Loopt men nu op de Van Vollenhovekade dan kan men alle auto's, fietsers en voetgangers op de Kanaalweg volgen.

Omstreeks 1997 wilde de gemeente het Roomburgerpark renoveren. Waarom er moest worden gerenoveerd begrepen wij als buurtbewoners niet. Er zou wateroverlast zijn. Als

wijkbewoners hadden we daar nauwelijks last van. De gemeente overlegde met buurtbewoners. Uiteraard was ik daarbij betrokken. Er werd voorgesteld in het park ook een speeltuin op te nemen. Niemand was daarop tegen. Wel keek met zuiniger toen werd voorgesteld ook een JOP onderdak te geven in het park. Daar werd eerst zuinig op gereageerd maar die kwam er later wel. In 1998 werd aan de wijkvereniging een voorstel voor de herinrichting park, o.a. met meer zogenaamd meer recreatie mogelijkheden en nieuwe bomen, voorgelegd. Dat het park ook wat moest worden opgehoogd ontging ons grotendeels. We dachten dat dat alleen nodig was voor de nieuw aan te leggen vijver.

Die ophoging was een enorme verschrikking! Vrachtauto's reden aan met klei, vieze bagger. Als je met laarzen aan door het park liep, anders kon dat niet, kon je resten puin en rioolbuizen in de klei zien liggen. Waar die klei vandaan kwam werd ons langzamerhand duidelijk. Er waren rioolwerkzaamheden aan de Rijnsburgerweg en elders in Leiden. Daarbij had men grond over en die moest kennelijk ergens worden gestort. De hoeveelheid grond die was gestort ontlokte Jan de Groot, een jongen uit de buurt, de opmerking: "Daar kun je nooit lekker voetballen want je bal rolt weg". De buurtbewoners, inclusief het bestuur van de wijkvereniging, waren uitermate ontevreden over de gang van zaken. Op wijkvergaderingen hoorden wij steeds van vertegenwoordigers van de gemeente dat die grond nodig was! Door de buurt werden vraagtekens gezet bij de kwaliteit van de nieuwe grond. Er werd zelfs olie vlekken gezien. De verbetering van het park werd op een gegevens moment zelfs vertraagd en stil gelegd toen men asbest in de zogenaamd schone klei vond.

In dezelfde periode werd de sloot tussen de Meijers- en Van Vollenhovekade uitgebaggerd, de bagger werd op het gras langs de Meijerskade gedropt. Dat kun je nog steeds zien. Het grasveld ligt hoger dan het voetpad in het grasveld. Als het heel erg regent duurt het lang voor het water weg is. De onderliggende kleilaag, de bagger, neemt het nauwelijks op. Vanwege die slechte ondergrond waaide vorig voorjaar zelfs een boom om. Datzelfde waterprobleem komen we nu ook nog in het park tegen! Dat omwaaien kan in de toekomst ook gebeuren met de bomen die volgens de voorgestelde plannen elders in het park een plaats krijgen. Toen ik vroeg waarom de bagger van de Meijerskade niet naar het park mocht kon dat niet. Die grond had zogenaamd niet de eigenschappen die nodig waren voor de grond van het park. Dat begreep ik niet!

Langzamerhand werd het tijd voor nieuwe aanplant in het park. Omdat ik daarover kritische vragen stelde kwamen omstreeks 2000 ambtenaren van de gemeente bij mij op de universiteit langs met een aanplantingsplan voor het park. Vervolgens begon men met aanplanten. Ook dat leverde heel veel problemen op. Bomen sloegen niet aan en waren stervende of al dood. De grond bevatte geen regenwormen en micro organismen. Op dergelijke grond is het moeilijk iets aan te planten. Ik schreef daarover een brief naar de gemeente. Het probleem werd ontkend maar vanwege mijn brief was men genoodzaakt een extern bureau te laten adviseren. Die bevestigde mijn klacht. Heel snel ging men toen aan het werk. Pas in 2004 begon het park na een grondige sanering van de grond echt weer wat te worden! Het hele proces duurde vele jaren.

Omstreeks 2007 kreeg het park met een nieuwe aanval te maken! De Lorentzschool moest worden herbouwd en er werd overwogen een noodschool of eventueel de nieuwe school in het Roomburgerpark neer te zetten. Dankzij buurtbewoners, de wijkvereniging en vooral ook

de Vrienden van het Roomburgerpark konden we dat tegenhouden. De volgende aanval kwam snel daarna. Dat was in 2009 de bouw van Het Kasteel. Dat kostte een extra stukje groen. Gelukkig kregen we daarna van het gemeentebestuur de toezegging dat het park in de toekomst met rust moest worden gelaten. Ik geloofde daarin!

De gemeenteraad heeft zich zelfs unaniem tegen aantasting van het groen uitgesproken, jawel, om daarna weer openingen te maken naar de wens van de hockeyvereniging. De wijkvereniging is daar steeds zeer huiverig voor geweest! En terecht!

Maar wat is nu die gemeentelijke toezegging waard? Opmerkelijk is dat we al die jaren dat we met het park bezig waren niets van de hockeyvereniging hebben gehoord. Klopt het dan wel dat zij naar eigen zeggen al 18 jaar vragen om een nieuw veld? Moet ik dat echt geloven? Vroegen zij daadwerkelijk al zes jaar nadat zij een 4e veld hadden afgestaan om een nieuw 4e veld? Waar waren zij tijdens de renovatieplannen voor het park of de bouwplannen voor de school? Hebben wij buurtgenoten niet gezorgd voor een mooi park dat heel geschikt is voor hen wens?

Is er daadwerkelijk gebrek aan hockeymogelijkheden? Opmerkelijk is dat de hockeyverenigingen in de omgeving ruimte hebben voor nieuwe leden. En dat ons, als strijders voor het park, berichten bereiken dat elders de belangstelling voor de hockey afneemt. Hoe gaat dat nu verder? Wat als ook hier de hockeyinteresse afneemt? Levert dan over een aantal jaren de hockey het 4e veld weer in voor geld voor het opknappen van velden? En komt er dan daadwerkelijk de beoogde huizenbouw op de locatie die rond 1993 was voorgesteld? De tijd zal het leren.

Vele jaren ging het bestuur van de wijkvereniging echt op voor het park. En het valt mij heel erg tegen dat het huidige bestuur van de wijkvereniging nu het park opoffert voor de hockey! Want daar komt de neutrale opstelling wel op neer. Jawel, bijna als mosterd na de maaltijd heeft het bestuur nog een briefje gestuurd over de burgerparticipatie bij de opstelling van het Inrichtingsplan. Lees alle stukken en zie hoe met het vooropgezette doel dat de hockeyvereniging de zin moest krijgen elke inspraak en inbreng in de kiem werd gesmoord.

Als ik nu terug kijk op al mijn inspanningen om iets voor de buurt te krijgen en te houden ben is zeer teleurgesteld, het lijkt eigenlijk verknoeiide tijd! Al die prachtige plannen voor het herstel van de biodiversiteit zijn volgens mij gelikte ontwerpen met kleurige plaatjes. Ze kosten ontzettend veel geld, vermoedelijk meer dan wordt ingeschat! Bomen verhuizen is heel kostbaar, een derde gaat zelfs dood. Gezien mijn ervaring met de grote renovatie van het park heb ik geen hoge pet op van de voorgestelde biodiversiteitsplannen. Bovendien zou compensatie moeten gaan komen elders in de wijk. Een op voorhand mislukt tiny forest, waarschijnlijk een plan waarin uitsluitend de directeur van de school gelooft. Kunt u mij zeggen waar in alle omliggende straten ruimte is voor extra groen? Wilt u werkelijk dat de speeltuin een ongewisse toekomst heeft en daarom allerminst zit te wachten op verhuizing? En dat allemaal om de aanleg van 1 kunststof hockeyveld mogelijk te maken? Waar is men mee bezig? Daarom zou het uitgerekend bij de geschiedenis van de wijkvereniging horen om luid en duidelijk te roepen: houd op met de aanslag op het groen in de wijk en het Roomburgerpark in het bijzonder!

Bezint eer gij begint, zeg ik tegen iedereen!

Met een groet,

Rinny E. Kooi